

U IME CRNE GORE

OSNOVNI SUD U PODGORICI, kao prvostepeni parnični, po sudiji Baletić Dragiši, rješavajući u pravnoj stvari tužilje Tee Gorjanc - Prelević iz Podgorice, koju zastupa punomoćnik Tomović Dalibor, advokat iz Podgorice, protiv tuženog Preduzeće za informisanje i marketing "Pink M Company,, d.o.o. Podgorica, osnivač televizije Pink M, koga zastupa Božović Radovan, advokat iz Bara, Ul. Vladimira Rolovića br.15 - Bar, radi naknade štete i objave presude, vrijednost spora 2.500,00 €, nakon održane glavne, javne rasprave, koja je zaključena dana 25.12.2015.godine, u prisustvu punomoćnika tužioca i punomoćnika tuženog, dana 26.01.2016.godine, donio je

P R E S U D U

DJELIMIČNO SE USVAJA tužbeni zahtjev pa se obavezuje tuženi da tužilji po osnovu naknade nematerijalne štete za pretrpljene duševne bolove zbog povrede časti i ugleda isplati iznos od 1.000,00 eura, sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana presudjenja pa do konačne isplate, a u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude.

ODBIJA SE tužbeni zahtjev u dijelu kojim je traženo da se obaveže tuženi da na ime naknade nematerijalne štete za pretrpljene duševne bolove zbog povrede časti i ugleda, mimo dosudjenog iznosa iz stava I izreke ove presude, isplati tužilji iznos od još 1.500,00 eura, sa zakonskom kamatom od dana presudjenja pa do konačne isplate, kao neosnovan.

NAREDJUJE SE objavljivanje ove presude na televiziji Pink M u emisiji „Minut,dva“ u istim terminima i broju emitovanja, u prvoj narednoj emisiji, po pravosnažnosti presude, na trošak tuženog.

OBAVEZUJE SE tuženi da tužilji naknadi troškove postupka u iznosu od 180,00 eura, u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude.

O b r a z l o ž e n j e

Punomoćnik tužilje je u tužbi, predatoj sudu 26.02.2015.godine, u bitnom naveo da je tuženi osnivač Pink M televizije i da ta televizija, koja je emiter emisije "Minut dva" ima najveću gledanost, da je u toj emisiji, koja se emituje svakih sat vremena 30.01.2015.godine, dok je spiker čitao tekst advokata Piperović Zorana, jednog od aktera afere moldavke S.Č. koji je u bitnom naveo da će za njega slučaj biti završen kada se u zatvoru nadju tadašnji čelnici MUP-a Andrija Jovičević, Mićo Orlandić i Milan Paunović, kao i pomagači iz NVO, u pozadini je u dva navrata prikazana fotografija ovdje tužilje. Istakao je da je dana 19.02.2015.godine tuženi ponovo u okviru iste informativne emisije objavio fotografiju tužilje kao ilustraciju riječi „antivladin blok“, dok se suština priloga odnosila na nesuglasice sasvim drugih osoba i tema sa kojima tužilja nije povezana, a tužilja je izvršna direktorica NVO Akcija za ljudska prava, svoj život je posvetila poštovanju ljudskih prava, udata je i majka četvoro maloljetne djece, a objavljivanjem netačnog i uvredljivog sadržaja, deset puta u toku jednog dana i to 30.01 i 19.02.2015.godine, grubo su prekršena prava tužilje, a pogotovo imajući u vidu da se sve to dešavalo u periodu manjem od mjesec dana, jasno je da je tuženi imao

klevetnički nastup prema tužilji, smišljen da kod gledalaca izazove negativan stav prema tužilji. Dalje je naveo da je tuženi postupanjem na prednji način povrijedio čast, ugled i dostojanstvo tužilje, da su joj ovakvim postupanjem povrijeđena prava i nanijet duševni bol, a navodi iz tih priloga su u cjelosti neistiniti jer tužilja na bilo koji način nije učestvovala u aferi moldavke S.Č. niti postoji bilo koji osnov da se tužilja nadje u zatvoru u vezi sa tom aferom, pogotovu što je tužilja u vrijeme afere moldavke S.Č. novembar 2002 godine, bila zaposlena kao izvršni direktor Centra za obuku sudija CG, a nevladina organizacija u kojoj je tužilja sada aktivna tada nije ni postojala, pa nije ni mogla da utiče ni na politička dešavanja u zemlji. Dalje je naveo da su navodi koje je objavio tuženi netačni, uvredljivi i očigledno zlonamjerni, da je tužilja lažno prikazana kao osoba koja učestvuje u kreiranju afera, da učestvuje u destabilizaciji političkih prilika u zemlji, iako sprovodi projekte u partnerstvu sa Ministarstvom pravde, učestvuje u javnim raspravama predlaže izmjene i dopune zakona, pa joj je tuženi ovakvim postupanjem pričinio štetu na poslovnom i porodičnom planu, da je tuženi priloge emitovao sa zlom namjerom da diskredituje tužilju, da je predstavi kao bezbjedonosno interesantnu osobu koja djeluje protiv Crne Gore, koja sa međunarodnim organizacijama pokušava da destabilizuje zemlju, za koje svoje navode tuženi nema nijedan dokaz, da nije ni naknadno pozvao tužilju da od nje uzme izjavu povodom tih dešavanja, niti postupak tuženog ima javni interes, već naprotiv grubo je prekršen Kodeks novinara. Takodje, prilozi su emitovani elektronski na mediju koji je najgledaniji, 10 puta u toku jednog dana, u emisiji, koju prema procjeni tuženog, gleda 100.000 gledalaca, odnosno 1/6 ukupnog stanovništva, što je sve dovelo do brzog širenja negativnih informacija i do povrede časti, ugleda i dostojanstva tužilje, a tužilju je posebno pogodila činjenica da su njena djeca izložena činjenici da im je majka optužena da učestvuje u nezakonitim radnjama zbog kojih zaslužuje zatvor i da se kao takva osoba treba udaljiti iz zemlje a da to zavisi od procjene Agencije za nacionalnu bezbjednost, što sve kod tužilje stvara duševnu bol. Nadalje je naveo da traženi iznos štete odgovara intezitetu nanijetog bola, da ta šteta ne može ugroziti postojanje tuženog kao medija, niti može djelovati obeshrabrujuće prema drugim novinarima pa imajući sve prednje u vidu, predložio je da sud usvoji tužbeni zahtjev i obaveže tuženog da tužilji po osnovu naknade nematerijalne štete za pretrpljene duševne bolove zbog povrede časti i ugleda isplati iznos od 8.000,00 eura sa zakonskom zateznom kamatom od presudjenja do konačne isplate, u roku od 15 dana od pravosnažnosti presude, pod prijetnjom pinudnog izvršenja, te da se naredi objavljivanje presude na televiziji Pink M, u emisiji „Minut dva“ u istim terminim i istom broju emitovanja u prvoj narednoj emisiji po pravosnažnosti presude, na trošak tuženog, te da se obaveže tuženi da tužilji naknadi troškove postupka.

U završnom izlaganju punomoćnik tužilje je ukazao na praksu Evropskog suda u predmetu Pederson i Badsgard protiv Danske 49017/99 od 2004. U kojoj je zauzet stav, da je u slučaju kada se uvrede iznesu u najgledanije vrijeme na nacionalnoj televiziji i koje su gledane od šire publike putem audio viziulениh sredstava takvo objavljivanje ima trenutni direktni uticaj jači nego kada je informacija objavljena u štampanom medijumu. Imajući sve prednje u vidu, predložio je da sud usvoji tužbeni zahtjev, na način kako je to predstavljeno u tužbi stim što je prvi dio tužbenog zahtjeva precizirao na iznos od 2.500,00 eura.

Tražio je troškove postupka i to na ime takse na tužbu i odluku suda, sastava tužbe, sastava podneska obrazloženih i neobrazloženih, pristupa na ročištima, uvećano za dva zahtjeva i na ime PDV-a.

Tuženi je u odgovoru na tužbu i riječi na raspravi, preko svog punomoćnika, naveo da osporava tužbeni zahtjev i po osnovu i po visini, da je tuženi postupao u skladu sa Zakonom o medijima i Zakona o elektronskim medijima, te uz poštovanje Kodeksa novinara, da je tuženi izvještavao o presudama o moldavki S.Č. koja afera je krajem 2002. i početkom 2003.godine bila opšte poznata u Crnoj Gori obzirom da su za posredovanje u prostituciji i trgovinu ljudima bili osumnjičeni četvorica građana CG, medju kojima je i tadašnji zamjenik VDT-a Piperović Zoran, koji je podnio kasnije krivičnu prijavu protiv moldavke i koja je za davanje lažnog iskaza osudjena na kaznu zatvora od 1-e godine. Istakao je da je nakon donošenja presude Višeg suda u Podgorici, tužilja zajedno sa Raičević Ljiljanom, direktoricom Sigurne ženske kuće izvršila analizu pravosnažne presude i tada su došle do zaključka da moldavka nije imala pravično sudjenje već sudjenje u odsustvu koje je imalo sve elemente državnog progona, a ti komentari su nakon toga objavljeni u svim medijima. Istakao je da je došlo do žustre polemike izmedju oštećenog Piperović Zorana i ovdje tužilje, o čemu su i mediji izvještavali tokom novembra i decembra 2014.godine i januara 2015.godine, a tuženi je u svojoj informativnoj emisiji citirao riječi Piperović Zorana koje je objavila Pobjeda, a tuženi je tom prilikom pokazao i fotografiju tužilje i Raičević Ljiljane izvršne direktorice Sigurne ženske kuće, što ne znači da je povrijedio njihovu čast i ugled niti da je iznosio neistinite navode o njima. Istakao je da u konkretnom slučaju tužilja odgovornost treba da preispita sa Piperović Zoranom a ne sa tuženim, jer je tuženi samo prenosio riječi Piperovića, a tužilja kao javna ličnost dužna je da trpi javne kritike sa većim pragom tolerancije iako tuženi nije na njen račun iznosio bilo kakve navode, a tužilja nije ni koristila pravo na ispravku i odgovor na šta je imala pravo, pa bi na taj način dobila pravičnu satisfakciju. Imajući sve prednje u vidu, predložio je da sud odbije tužbeni zahtjev tužilje kao neosnovan.

U završnom izlaganju punomoćnik tuženog u bitnom je naveo da iz izvedenih dokaza nije utvrđeno da je tužilja pretrpjela duševne bolove, zbog povrede časti i ugleda, niti da je tuženi bilo šta učinio na njenu štetu, naročito ne zlonamjerno, da je činjenica da je tužilja komentarisala presude Osnovnog suda u Podgorici i Višeg suda u Podgorici koje su se odnosile na činjenicu da je Moldavka S.Č. (Svetlana Čabotarenko) koja je po ovim presudama osudjena na kaznu zatvora od jedne godine zbog davanja lažnog iskaza na štetu adv. Zorana Piperovića iz Podgorice. Istakao je da je za prenošenje informacija tj. riječi adv. Zorana Piperovića oštećenog u konkretnom slučaju postojao javni interes, zbog toga tužena ne može da snosi posledice jer je postupala u skladu sa zakonom o medijima i sa zakonom o elektronskim medijima, jer tužena kao elektronski mediji ne može u svakom trenutku da vodi računa da li će se neko osjetiti povrijedjenim ili ne. Naveo je da je u konkretnom slučaju dokazano da je tužilja analizirala navedene presude i u toj analizi konstatovala da moldavka S.Č. nije imala pravično sudjenje, da je Zoran Piperović i tužilju pominjao u kontekstu ove analize, stoga je na TV tuženog samo jedan sekund u dva navrata prikazana fotografija tužilje zajedno sa fotografijom Ljiljane Raičević, čija fotografija je najprije objavljena a ista je inače u aferu S.Č. bila uključena od početka, obzirom da je sa tužiljom analizirala gore pomenute presude i zaključila da moldavka S.Č. nije imala pravično sudjenje, a takodje tužilja nije podnosila tužbu radi naknade nematerijalne štete protiv adv. Zorana Piperovića, već je podnijela tužbu protiv ovdje tuženog koji nije imao zlu namjeru u odnosu na tužilju. Istakao je da je tužilja javna ličnost, da njena nevladina organizacija veoma aktivna i ona lično, da se često oglašava u štampi, da analizira rad sudova i pravosudnog savjeta kao i pojave u društvu, naročito koje se odnose na zaštitu ljudskih prava i sloboda, te se u svojim istupima u štampi i elektronskim medijima, a što je opšte poznato zalagala da se javni mediji ne kažnjavaju zbog iznijetih informacija, a u konkretnom slučaju tužilja je

predimenzionirala posledice, obzirom da tuženi nije imao nikakvu namjeru da ona pretrpi negativnu posledicu, nije dokazala da je zbog rada tužene izgubila status stranca u CG, niti je dokazala da je prekinula saradnju sa Vladom CG, već naprotiv imenovana je zaključila Memorandum o saradnji sa Vladom CG, pa imajući sve prednje u vidu predložio je da sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Tražio je troškove postupka na ime sastava odgovora na tužbu u iznosu od 125,00 eura, 125,00 eura na ime svakog održanog ročišta i 62,50 eura na ime odloženog ročišta, sve uvećano za 50% budući da su tužbom obuhvaćeni dva tužbena zahtjeva.

U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u Memorandum o saradnji između Ministarstva pravde CG i NVO Akcija za ljudska prava i NVO Centra za monitoring i istraživanja CEMI od 01.04.2015.godine, uvid u transkript emisije "Minut Dva" od 30.01.2015.godine i u transkript emisije "Minut Dva" TV Pinka od 19.02.2015.godine, u istraživanje gledanosti TV programa koje je sprovedla Agencija IPSOS od 09. do 15.12.2013.godine, uvid u Monitoring Novinarskih samoregulatornih tijela u CG treći izvještaj (01.10.2013.-01.03.2014.godine), od maja mjeseca 2014.godine, u intervju adv. Zorana Piperovića koji je dat dnevnom listu "Pobjeda" dana 17.11.2014.godine, uvid u tekst koji je objavljen 15.12.2014.godine u elektronskim novinama CGM, u tekst objavljen u elektronskim novinama PCNEN od 15.12.2014.godine, u tekst objavljen u elektronskom izdanju dnevnog lista "Vijesti" od 19.12.2014.godine pregledao video snimke emisije "Minut Dva" od 30.01.2015.godine, pročitao obavještenje ovdje tuženog br.1365-12/15 od 11.12.2015.godine, izvršio uvid u istraživanje gledanosti u CG-prosječni udio TV stanica u januaru 2015.godine, u transkript emisije "Minut Dva" Pink M od 19.02.2015.godine i u original izvod iz centralnog registra privrednih subjekata Poreske uprave za ovdje tuženog od 01.12.2015.godine. Sud je odbio predlog punomoćnika tuženog da se u dokaznom postupku saslušaju izvršni direktor tuženog Goran Radenović i glavni urednik informativnog programa Ivana Drobnjak, a na okolnosti kako je došlo do objavljivanja fotografije tužilje, nalazeći da isto ne bi bilo od uticaja na drugačije odlučivanje u ovoj pravnoj stvari.

Iz Memoranduma o saradnji između Ministarstva pravde CG i NVO Akcija za ljudska prava i NVO Centra za monitoring i istraživanja CEMI od 01.04.2015.godine proizilazi da je svrha istog predstavljanje osnova na kojima će potpisnici razmjenjivati informacije i sarađivati na sprovođenju projekta "Monitoring reforme pravosuđa" koji se realizuje uz podršku Delegacije EU u Crnoj Gori kroz "IPA 2013 Civil Society Facility Montenegro program i ambasade kraljevine Holandije od 15.08.2014.-15.08.2016. godine, a opšti cilj projekta je da se unaprijedi aktivno učešće i doprinos organizacija civilnog društva procesu pristupanja Crne Gore Evropskoj uniji, dok je posebni cilj istog unapređenje učešća organizacija civilnog društva u procesu reforme pravosuđa kroz praćenje i podršku primjeni Strategije reforme pravosuđa od 2014-2018.godine.

Iz transkripta emisije "Minut Dva" od 30.01.2015.godine proizilazi da se prilog odnosi na raspisivanje međunarodne potjernice za Moldavkom S.Č.. U istom prilogu je prenijeta izjava Piperović Zorana koji je izjavio da će za njega slučaj biti zatvoren tek kada se, između ostalih, u zatvoru nađu i pomagači iz NVO sektora, kada se pojavila i slika tužilje prvi put. U prilogu je dalje navedeno da je iza afere S.Č. aktivnu ulogu imala međunarodna zajednica, koja je osmislila aferu i koja je uz pomoć opozicije i dijela NVO sektora pokušala da utiče na političke prilike u Crnoj Gori, nakon čega se drugi put pojavila tužiljina slika.

Uvidom u istraživanje gledanosti TV programa koje je sprovela Agencija IPSOS od 09. do 15.12.2013.godine proizilazi je tuženi najgledanija televizija u Crnoj Gori.

Iz intervjua adv.Zorana Piperovića koji je dat dnevnom listu "Pobjeda" dana 17.11.2014.godine proizilazi da se isti tekst odnosi na pravosnažnu osuđujuću presudu za Moldavku S.Č. koja je osuđena na godinu dana zatvora zbog davanja lažnog iskaza, a koji je postupak pokrenuo advokat Piperović Zoran.

Iz teksta koji je objavljen 15.12.2014.godine u elektronskim novinama CDM proizilazi da su se tužilja, Ljiljana Raičević, direktorka Sigurne ženske kuće i Maja Raičević, direktorka Centra za ženska prava osvrnule na suđenje Moldavki S.Č. koji su Piperović Zoran i Jasavić Ekrem kao supsidijarni tužioci vodili protiv iste.

Iz teksta objavljenog u elektronskim novinama PCNEN od 15.12.2014.godine proizilazi da su autorkе istog tužilja, Ljiljana Raičević, direktorka Sigurne ženske kuće i Maja Raičević, direktorka Centra za ženska prava, a isti tekst se odnosi na postupak koji su Piperović Zoran i Jasavić Ekrem kao supsidijarni tužioci vodili protiv okrivljene S.Č., a u kojem tekstu je ukazano na neravnopravan položaj okrivljene i nedostatak njene odbrane, pa je naglašeno da je predmetni slučaj posebno važan za vladavinu prava u Crnoj Gori i zbog štete koju krivično gonjenje S.Č. mogu da imaju na suzbijanje međunarodne trgovine ljudima.

Iz teksta objavljenog u elektronskom izdanju dnevnog lista Vijesti od 19.12.2014.godine proizilazi da je u istom tekstu Piperović Zoran reagovao na saopštenje nevladinih organizacija HRA, Sigurne ženske kuće i Centra za ženska prava, a u kojem tekstu se Piperović osvrnuo na angažovanje tužilje povodom konstatacije da S.Č. nije imala pravično, već suđenje koje je imalo sve elemente progona žrtve zlostavljanja, primoravanja na prostituciju i trgovine ljudima.

Uvidom u istraživanje gledanosti u CG-prosječni udio TV stanica u januaru 2015.godine proizilazi da je tuženi na teritoriji Crne Gore imao najveći udio gledanosti od 39%.

Na osnovu savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na osnovu rezultata cjelokupnog toka postupka, a u smislu čl.9 ZPP-a, sud je odlučio kao u izreci presude.

Naime, tokom postupka je nesporno utvrđeno da je tužilja, zajedno sa Ljiljanom Raičević izvršnim direktorom Sigurne ženske kuće i Majom Raičević izvršnim direktorom Centra za ženska prava analizirala presudu u postupku koji su Zoran Piperović i Ekrem Jasavić kao supsidijarni tužioci vodili protiv okrivljene moldavke Svetlane Čabotarenko (S.Č.), a kojom presudom je ista osuđena na kaznu zatvora u trajanju od 1 godine zbog davanja lažnog iskaza, da je Zoran Piperović reagovao na navedenu analizu dajući u istoj svoj osvrt na navode ovdje tužilje iz navedene analize, da je Zoran Piperović, jedan od oštećenih u aferi S.Č., u svom intervjuu Pobjedi pominjao između ostalih i NVO označavajući ih kao pomagače u toj aferi, te da je tuženi u spornoj emisiji pored informacije da je za S.Č. raspisana međunarodna potjernica prenosio i navode Zorana Piperovića. Takođe je nesporno da je postojao javni interes da se objave informacije vezane za aferu S.Č. koja je u jednom periodu obilježila kako političku, tako i društvenu scenu u Crnoj Gore, međutim sporan je kontekst objavljivanja slike ovdje tužilje u spornoj emisiji, kao i to da li je tuženi objavljivanjem predmetnih činjenica povrijedio čast i ugled tužilje, te da li je to moglo imati za posljedicu duševne bolove takvog intenziteta i

• trajanja koji bi opravdavali dosudjivanje naknade nematerijalne štete, u smislu čl.207 Zakona o obligacionim odnosima (Sl.list Crne Gore br.47/2008). Dakle, sporan je osnov, a samim tim i visina tužbenog zahtjeva.

Prilikom odlučivanja u konkretnom sporu, sud je imao u vidu odredbu člana 20 st.1 Zakona o medijima, u kojem je propisano da je osnivač medija odgovoran za objavljene programske sadržaje, dok je stavom 2 istog člana propisano da ako medij objavi programski sadržaj kojim se narušava zakonom zaštićeni interes lica na koje se informacija odnosi ili kojim se vrijeđa čast ili integritet pojedinca, iznose ili prenose neistiniti navodi o njegovom životu, znanju i sposobnostima, zainteresovano lice ima pravo na tužbu nadležnom sudu za naknadu štete protiv autora i osnivača medija. S obzirom na propisanu obavezu novinarske pažnje, sankcionisanu čl.20 st.2 Zakona o medijima (objavljivanje programskog sadržaja kojom se vrijeđa čast ili integritet pojedinca, iznošenje ili prenošenje neistinitih navoda o nečijem životu), proizilazi da je novinar prije objavljivanja informacije, s pažnjom primjerenom okolnostima, dužan da provjeri njeno porijeklo, istinitost i potpunost. Pažnja koja je primjerena okolnostima jeste ona pažnja koju su dobrom novinaru dopuštale i nalagale okolnosti konkretnog slučaja, imajući u vidu pravila novinarske struke. Pravni standard takve pažnje direktno je srazmjeran težini povrede prava ili interesa koju bi objavljivanje informacije moglo izazvati. To znači da je potrebna veća i brižljivija pažnja pri provjeri činjenične osnove informacije.

Odredbom iz čl.47 Ustava Crne Gore propisano je da svako ima pravo na slobodu izražavanja govorom, pisanom riječju, slikom ili na drugi način, s tim da se pravo slobode izražavanja može ograničiti samo pravom drugoga na dostojanstvo, ugled i čast i ako se ugrožava javni moral ili bezbjednost Crne Gore. Prethodno navedeno pravo slobode izražavanja predviđeno je i čl.10 Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda. Nadalje, odredbom čl.4 Zakona o medijima, propisano je da se u medijima slobodno objavljuju informacije i mišljenja o pojavama, događajima i ličnostima, poštujući Ustav, zakon i etička pravila novinarske profesije, dok je odredbom čl.20 st.2 istog zakona predviđeno pravo svakog zainteresovanog lica na tužbu nadležnom sudu za naknadu štete protiv autora i osnivača medija, ako medij objavi programski sadržaj kojim se narušava zakonom zaštićeni interes lica na koje se informacija odnosi ili kojim se vrijeđa čast ili integritet pojedinca, iznose ili prenose neistiniti navodi o njegovom životu, znanju i sposobnostima.

Shodno Kodeksu novinara Crne Gore, dužnost je novinara da poštuje istinu i za novinara su činjenice neprikosnovene, a njegova je obaveza da dopuni i ispravi netačnu informaciju, dok se glasine i pretpostavke moraju nedvosmisleno naznačiti kao takve. Adekvatno i brižljivo istraživanje predstavlja jedan od osnovnih etičkih principa novinarstva, pa s tim u vezi, odgovornost medija ne postoji ako je novinar djelovao sa dobrim namjerama da bi obezbjedio tačne i pouzdane informacije u skladu sa novinarskom etikom (Fressoz i Roire protiv Francuske, 1999.; Bergens Tidende i ostali protiv Norveške, 2000.).

Da bi se dosudila naknada nematerijalne štete zbog pretrpljenih duševnih bolova zbog povrede ugleda i časti, u smislu čl.207 ZOO-a, potrebno je da su ispunjena tri uslova, i to: da je iznijetim navodima povrijeđena čast i ugled tužioca, da su uslijed toga nastupili duševni bolovi, te da su iznijete informacije neistinite.

Iz provedenih dokaza, odnosno transkripta i pregledanog digitalnog video zapisa emisije „Minut ,Dva“ od 30.01.2015.godine proizilazi da je u istoj navedeno da je za Moldavkom S.Č. raspisana međunarodna potjernice te da je jedan od aktera afere S.Č., adv. Zoran Piperović, kazao ranije za „Pink M“ televiziju da će ovaj slučaj za njega biti zatvoren tek kada se u zatvoru nadju tadašnji čelnici MUP-a, Andrija Jovičević, Mićo Orlandić i Milan Paunović, zatim pomagači iz NVO sektora, kada se pojavila i slika tužilje prvi put. U prilogu su dalje prenijeti navodi Piperović Zorana da je iza afere S.Č. aktivnu ulogu imala međunarodna zajednica, koja je cijelu tu aferu izmislila i uz pomoć opozicije i dijela NVO sektora pokušala da utiče na političke prilike u Crnoj Gori, nakon čega se drugi put pojavila tužiljina slika. Dakle iz kompozicije priloga se ne može reći da se u ovom slučaju radi o razmjeni mišljenja i javnoj polemici koja se razvila između tužilje i, oštećenog u aferi S.Č., Zorana Piperovića, već je tuženi prenosio dio izjave Zorana Piperovića u kojem navodi da će za njega slučaj biti zatvoren tek kada se, između ostalih, u zatvoru nađu i pomagači iz NVO sektora, kada se pojavila i slika tužilje prvi put i da je iza afere S.Č. aktivnu ulogu imala međunarodna zajednica, koja je osmislila aferu i koja je uz pomoć opozicije i dijela NVO sektora pokušala da utiče na političke prilike u Crnoj Gori, nakon čega se drugi put pojavila tužiljina slika, što znači da je tuženi ovdje tužilju stavio u kontekst nekog ko bi trebao da se nadje u zatvoru kao pomagač iz NVO sektora i neko ko je učestvovao u kreiranju afere S.Č. i neko preko koga je međunarodna zajednica pokušala da utiče na političke prilike u Crnoj Gori. U spornoj emisiji niti u svom intervjuu Zoran Piperović nije tužilju označio kao pomagač iz NVO sektora koji treba da se nadje u zatvoru i da je tužilja ta preko koje je međunarodna zajednica, koja je po navodima Piperovića i konstruisala aferu, pokušala da utiče na političke prilike u Crnoj Gori, već je to stav tuženog, koji je u trenutku prenošenja tih navoda Zorana Piperovića u gornjem desnom uglu ekrana prikazao sliku ovdje tužilje, što implicira da je tužilja ta na koju se odnose navodi Zorana Piperovića. Dakle, tuženi je, iako je lice na čijoj se izjavi tuženi poziva uopšteno govorio o pomagačima iz NVO sektora, sam ocijenio na koga se odnosi izjava Piperovića i ovdje tužilju označio kao nekog iz NVO sektora ko bi trebao da se nadje u zatvoru i nekog preko koga je međunarodna zajednica pokušala da utiče na političke prilike u Crnoj Gori.

Sud je imao u vidu navode punomoćnika tuženog da je povodom komentara presude moldavki S.Č. došlo do žustre polemike između oštećenog Piperović Zorana i ovdje tužilje, da je tuženi u svojoj informativnoj emisiji citirao riječi Piperović Zorana koje je objavila Pobjeda, da u konkretnom slučaju tužilja odgovornost treba da preispita sa Piperović Zoranom a ne sa tuženim, jer je tuženi samo prenosio riječi Piperovića, da je tužilja komentarisala presude Osnovnog suda u Podgorici i Višeg suda u Podgorici koje su se odnosile na činjenicu da je Moldavka S.Č. (Svetlana Čabotarenko) koja je po ovim presudama osuđena na kaznu zatvora od jedne godine zbog davanja lažnog iskaza na štetu adv. Zorana Piperovića iz Podgorice, da je za prenošenje informacija tj. riječi adv. Zorana Piperovića oštećenog u konkretnom slučaju postojao javni interes, te da zbog toga tužena ne može da snosi posledice jer je postupala u skladu sa zakonom o medijima i sa zakonom o elektronskim medijima, međutim ovakvi navodi nijesu od uticaja na drugačije presudjenje u ovoj pravnoj stvari. Naime, tuženi je u trenutku dok je prenosio navode Zorana Piperovića, da će ovaj slučaj za njega biti zatvoren tek kada se u zatvoru nadju tadašnji čelnici MUP-a, Andrija Jovičević, Mićo Orlandić i Milan Paunović, zatim pomagači iz NVO sektora i da je iza afere S.Č. aktivnu ulogu imala međunarodna zajednica, koja je cijelu tu aferu izmislila i uz pomoć opozicije i dijela NVO sektora pokušala da utiče na političke prilike u Crnoj Gori” u gornjem desnom uglu ekrana prikazao sliku tužene i time sam označio tužilju kao nekog na koga se naprijed

• navedeno odnosi, iako je lice na čiju se izjavu tuženi poziva uopšteno govorilo o pomagačima iz NVO sektora.

• Dakle, u konkretnom slučaju se nije radilo o oštroj polemici kako to navodi tuženi, već se tuženi bavio ličnošću tužilje, označavajući je kao nekog ko je bio pomagač iz NVO sektora koji treba da se nadje u zatvoru i kao nekog preko koga je međunarodna zajednica konstruisala aferu S.Č. i pokušala da utiče na političke prilike u Crnoj Gori, na koji način je tuženi prekršio pravo na slobodu izražavanja kao fundamentalno ljudsko pravo, jer to pravo nosi u sebi i odgovornost i ograničenje, a koji se sastoji u tome da se načinom, odnosno provođenjem tog prava ne može vrijedjati čast, ugled i dostojanstvo ličnosti, a što je i smisao ustavnog odredjenja ovog prava i Evropske konvencije o ljudskim pravima, koji smisao tuženi nije ispoštovao, niti se prema njemu dobronamjerno ponio.

U konkretnom slučaju je tuženi prekršio i načelo nepristrasnosti koje propisuje obavezu elektronskih medija da činjenično izvještavanje jasno odvoji od stava, mišljenja ili komentara, pri čemu lično uvjerenje i mišljenje urednika i novinara ne smije da diskriminatorno utiču na izbor teme i način njenog predstavljanja. Primjena ovog načela isključuje manipulaciju slikom i sadržajem koje iskrivljuje osnovni smisao saopštenja. U konkretnom slučaju tuženi je prikazivanjem slike tužilje, prilikom izvještavanja, iznio svoje lično uvjerenje i mišljenje da je tužilja neko ko bi trebao da se nadje u zatvoru kao pomagač iz NVO Sektora i ko je učestvovao u kreiranju afere S.Č. i neko preko koga je međunarodna zajednica pokušala da utiče na političke prilike u Crnoj Gori, čime je tuženi manipulirao slikom tužilje.

Postupajući na naprijed navedeni način tuženi je povrijedio čast i ugled tužilje. Čast kao skup čovjekovih vrlina predstavlja subjektivnu kategoriju koja podrazumijeva mišljenje koje pojedinac ima o sebi, dok je ugled mišljenje koje ima uža i šira sredina o jednoj ličnosti i predstavlja objektivnu kategoriju. Prema tome, ugled i čast pripadaju grupi bitnih činilaca čovjekove ličnosti i njihova zaštita je, pored toga što je zagarantovana Ustavom, zaštićena i normama građanskog prava.

Sud je imajući u vidu objektivnu težinu izrečenih neistina od strane tuženog, budući da tuženi tokom postupka nije dokazao niti pružio bilo koji dokaz da je tužilja, na bilo koji način učestvovala u kreiranju afere S.Č. niti da je preko nje međunarodna zajednica pokušala da utiče na političke prilike u Crnoj Gori, i sadržinu sporne emisije, u smislu prethodno objašnjenog, došao do utvrdjenja da je tužilja zaista trpjela duševne bolove, čija dužina i intezitet opravdavaju dosudjivanje naknade nematerijalne štete, posebno ako se ima u vidu da je neistina iznijeta u jednoj od najgledanijih elektronskih medija u CG i to u emisiju koju, po istraživanjima samog tuženog, gleda 100.000 gledalaca, pa je i dosudio naknadu tužilji, shodno odredbi čl.207 Zakona o obligacionom odnosima. Ovo tim prije što je tužilja dugogodišnja aktivistkinja za ljudska prava, koja preko svoje NVO aktivno učestvuje i doprinosi razvoju i unapređenju ljudskih prava u Crnoj Gori, pa je svakako morala trpjeti duševne bolove većeg inteziteta, od uslovno rečeno prosječnih građana, budući da njena odgovornost po prirodi stvari veća u očima javnosti, kao lica koje je prepoznato kao neko ko se zalaže za poštovanje ljudskih prava. Jer u konkretnom slučaju, predmet preispitivanja i osude od strane javnosti, podstaknut upravo iznošenjem netačnih informacija od strane tuženog, bio je tužiočev lični i profesionalni integritet. Medjutim, negativne posljedice neizostavno nijesu se mogle ograničiti samo na tužilju, već i na članove njene porodice, budući da je ista majka

- • četvoro maloljetne djece, usljed čega je intezitet duševnih bolova na strani tužilje bio znatno veći.
- Odmjeravajući visinu naknade sud je vodio računa o značaju povrijeđenog dobra i cilju kojem ova naknada služi. Povrijeđena lična dobra tužilje-čast i ugled su nemjerljiva u novcu i između njih se ne može uspostaviti odnos ekvivalencije. Zato naknada nematerijalne štete nije kompenzacija, već satisfakcija za tužilju, odnosno činidba zadovoljenja za povrijeđenog. Dosudjeni novčani iznos treba da pomogne tužiocu da uspostavi psihičku ravnotežu koja mu je narušena trpljenjem duševnog bola, da pribavi sebi određeno zadovoljstvo. Visinu naknade štete sud odmjerava na osnovu slobodne ocjene u skladu sa odredbom čl.220 ZPP-a, a imajući u vidu aktuelnu sudsku praksu. Sud je posebno cijenio da je tužilac javna ličnost, te da mora biti svjestan da za razliku od privatnih lica neizbježno i svjesno izlaže svaku svoju riječ i postupak kritičkom razmatranju od strane javnosti. Samim tim tužilac mora ispoljiti veći stepen tolerancije, pa je stoga sud tužilji dosudio iznos od 1.000,00 €, nalazeći da se radi o adekvatnoj naknadi nematerijalne štete, te da, ukoliko bi sud dosudio naknadu u većem iznosu, to bi predstavljalo novčanu kaznu za štetnika, sa jedne strane, a neosnovano obogaćenje oštećenog, sa druge strane, jer ne bi odgovorilo svrsi dosudjene novčane naknade. Sa tog razloga je odbio kao neosnovan dio tužbenog zahtjeva veći od dosudjenog, do traženog iznosa, kao i zateznu kamatu koja bi tužiocu pripala na ovaj iznos, a ovo doživljavajući pravo kao umjeće dobrog i pravičnog.

Prema tome, sud je utvrdio da je iznijetim navodima od strane tuženog povrijeđena čast i ugled ličnosti tužilje, da su usljed toga nastupili duševni bolovi kod iste, i treće, da je iznijeta informacija neistinita, tj. da su ispunjena sva tri uslova za dosudjivanje novčane naknade nematerijalne štete za pretrpljene duševne bolove zbog povrede časti, ugleda, koja je predviđena odredbom čl.207 Zakona o obligacionim odnosima. Dakle, iznošenjem neistinite informacije koja nema pokriće u iznešenim činjenicama se narušava psihička ravnoteža čovjeka, koja je objektivno takva da za posljedicu ima narušavanje časti i ugleda, na koji način je tužilji nanešen duševni bol, čiji intenzitet i trajanje opravdavaju dosudjivanje satisfakcije kroz novčanu naknadu nematerijalne štete. Ovo tim prije što je u konkretnom slučaju u svojstvu tužioca u pitanju zdrava osoba koja ima saznanje o svojim povrijeđenim dobrima. Ta informacija nije imala za posljedicu ljutnju i nerazpoloženje tužilje, koja stanja ne bi opravdavala dosudjivanja naknade nematerijalne štete, u smislu citirane zakonske odredbe.

Sud je obavezao tuženog da tužilji plati zakonsku kamatu na dosudjeni iznos počev od 26.01.2016.godine, kao dana presudjenja, pa do konačne isplate, jer pravo na naknadu nematerijalne štete nastaje sa nastankom štete, ali se realizuje tek donošenjem prvostepene presude, kojom se određuje pravična naknada.

Kako je odredbom čl.206 ZOO-a, propisano da u slučaju povrede prava ličnosti, sud može narediti na trošak štetnika objavljivanje presude, to je sud tužbeni zahtjev i u tom dijelu usvojio, nalazeći da će se isplatom dosudjenog iznosa na ime naknade nematerijalne štete, te objavljivanjem ove presude tužilji pružiti puna satisfakcija i uspostaviti zadovoljenje i balans iste u psihičkoj sferi izazvan povredom ugleda i časti od strane tuženog.

Sud je cijenio i ostale provedene dokaze, to jeste transkript emisije „Minut, Dva“ od 19.02.2015.godine, ali kako je tuženi osporio njegovu sadržinu navodeći da je isti sačinjen od strane tužilje, a kako tužilja uz tužbu nije dostavila i digitalni video zapis

emisije „Minut,Dva“ od 19.02.2015.godine,a kako isti nije dostavio ni tuženi navodeći da isti ne posjeduju u svojoj arhivi i da je čl.34 Zakona o medijima propisano da je medij dužan da čuva tekstove i snimke informacija najmanje 30 dana, to je sud našao da tužilja u ovom dijelu nije dokazala navode iz tužbe, odlučujući primjenom pravila o teretu dokazivanja, a shodno čl.219.ZPP-a.

Odluku o troškovima postupka sud je donio shodno članu 152 st.1 i čl.161 st.1 ZPP-a, pa je obavezao tužioca da tuženom naknadi troškove postupka koji su nastali vođenjem ovog spora, a koji se odnose na ime sastava tužbe od strane kvalifikovanog punomoćnika u iznosu od 100,00 €, na ime zastupanje na tri održana ročišta u iznosu od po 100,00 € i na ime pristupa punomoćnika na jedno neodržano ročište u iznosu od 50,00 €, što čini ukupan iznos od 450,00 €, nalazeći da su isti, u smislu čl.153 ZPP-a nužni i opravdani. Kako je tužilac djelimično uspio u sporu u procentu od 40%, to mu srazmjerno uspjehu u sporu, na ime troškova postupka pripada iznos od 180,00 €, koji je i dosudjen tužiocu.

Sud nije prihvatio zahtjev tužioca u dijelu naknade troškova postupka koji se odnose na sastav podnesaka, jer je mišljenja da isti nijesu bili nužni za vođenje predmetne parnice, u smislu čl.153 ZPP-a, budući da je njihova sadržina mogla biti iznijeta i usmeno na ročištu, na kojima je prisustvovao punomoćnik tužioca. Takođe, sud tužiocu nije dosudio tražene troškove na ime takse na tužbu i odluku suda budući da u spisima predmeta nema dokaza da su iste plaćene,kao ni kao ni uvećanje dosudjenih troškova na ime PDV-a, jer punomoćnik tužilje uz rješenje o registraciji za PDV nije dostavio sudu račun ili drugi dokument na kojem je zaračunat promet proizvoda odnosno usluge i da je tužilja imala taj trošak, a ovo budući da se troškovi postupka dosudjuju tužilji, a ne punomoćniku.

Na osnovu izloženog, odlučeno je kao u izreci.

OSNOVNI SUD U PODGORICI
dana, 26.01.2016.godine

S U D I J A
Baletić Dragiša s.r.

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba, u roku od 15 dana od dana prijema iste, Višem sudu u Podgorici, a preko ovog suda.

ZTO: Aida Hodžić

